

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **H. J.,**
bytem X ,
zastoupená zmocněncem JUDr. Ing. J. J., LL.M., Ph.D., bytem X,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
Křížová 1292/25, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2024, č. j. X, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí žalované č. j. X ze dne 7. 1. 2021, o zamítnutí žádosti žalobkyně o invalidní důchod.
2. V žalobě namítla nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná neměla evidovány všechny zaměstnavatele žalobkyně. Skutečnosti uvedené v osobním listě nesouhlasí se skutečným stavem a předloženými důkazy. Jelikož se žalovaná námitkami a důkazy věcně nezabývala, zamezila žalobkyni v přístupu k soudní ochraně. Žalobkyně má za to, že bylo porušeno právo dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s právem dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
3. Dle žalobkyně bylo rozhodnutí žalované vydáno na základě nesprávně a neúplně zjištěného stavu. Podle osobního listu důchodového pojištění činila celková doba pojištění žalobkyně 7864 dnů, avšak ve skutečnosti je to 11 606 dnů. Žalovaná se podle žalobkyně dopustila pěti chyb. Ke dni 5. 11. 2018 byla žalobkyně uznána práce neschopnou a v osobním listu se za dobu od 5. 11. 2018 do 19. 11. 2019 uvádí celkem 380 dnů náhradní doby pojištění. Ke dni 3. 7. 2021 trval stav pracovní neschopnosti, náhradní doba pojištění byla 958 dnů. Podle žalované měl pracovní poměr u subjektu 1. Výkopová a stavební s. r. o. vzniknout dne 3. 10. 2016, avšak tento vznikl dne 1. 10. 2014 a byl ukončen přechodem k „sesterské“ společnosti Eurofin Int. s. r. o., ke dni 1. 4. 2016 na základě pracovní smlouvy ze dne 31. 3. 2016. Pracovní poměr u Eurofin Int. s. r. o., trvá dosud a nemohl být ukončen z důvodu evidence ve stavu dočasné pracovní neschopnosti. Tím byla žalobkyně poškozena o 730 dnů pojištění v osobním listu. Na osobním listu se u doby do 18 let uvádí 852 a 134 dnů v období od 1. 9. 1976 do 14. 5. 1979, podle žalobkyně činila doba pojištění celkem 1095 dnů, čímž ji žalovaná poškodila o 109 dnů pojištění v osobním listu. Nelze také přihlídnout opětovně k chybě na osobním listu k pracovnímu poměru u Národního divadla, která činí více než 6 let, ne 6 měsíců. Žalobkyně pracovala od 1. 11. 1984 do 3. 3. 1985 u organizace Restaurace a jídelny Praha 1, tato doba není zachycena v osobním listu. Žalovaná tím poškodila žalobkyni o 120 dnů pojištění v osobním listu. Žalobkyně pracovala od 12. 11. 1985 do 30. 11. 1990 u organizace Restaurace Čertovka, tato doba není zachycena v osobním listu. Žalovaná tím poškodila žalobkyni o 1825 dnů pojištění. Jelikož žalobkyně v souhrnu odpracovala nejméně a prokazatelně 32 let a 2 měsíce (dokazováním 36 let a 8 měsíců), splnila podmínky pro přiznání starobního důchodu. Napadené první rozhodnutí ze dne 24. 6. 2021 mělo být vydáno nejpozději do 15. 5. 2021, čímž žalovaná porušila nejdelší přípustnou lhůtu 120 dnů stanovenou správním řádem o více než 45 dnů. Podmínka 5 let pojištění v posledních 10 letech byla ze strany žalobkyně splněna důkazem, že byla zaměstnána ode 1. 4. 2014 u společnosti 1. Výkopová a stavební s.r.o. a od 1. 4. 2016 byla zaměstnána u Eurofin Int. s. r. o. Pro zdravotní potíže byla od 5. 11. 2018 vystavena dočasná pracovní neschopnost. Dne 5. 11. 2019 skončila zákonná lhůta pro vyplácení nemocenské. Dne 28. 1. 2020 byl vypracován lékařský posudek pro posouzení zdravotního stavu pro prodloužení podpůrčí doby. Žalobkyni nebylo doručeno rozhodnutí o ukončení DPN ani o přiznání invalidity a ani o posouzení prodloužení podpůrčí doby, tedy je nadále ve stavu nemocných v DPN.
4. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Poukázala na posudek PSSZ ze dne 25. 6. 2019, který byl připojen k žádosti o invalidní důchod uplatněné dne 5. 12. 2018 a dle kterého nebyla žalobkyně uznána invalidní, neboť se v jejím případě nejednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. S ohledem na tento posudek žalovaná dne 7. 1. 2021 vydala rozhodnutí, kterým žalobkyni žádost o invalidní důchod zamítla pro nesplnění podmínek. V následném

námitkovém řízení byl dne 2. 3. 2021 vypracován posudek o invaliditě, dle kterého byla žalobkyně posouzena jako invalidní, a to konkrétně v prvním stupni. Pokles pracovní schopnosti byl shledán 45 %, vznik invalidity byl stanoven 20. 11. 2019. Žalovaná dále poukázala na potřebnou délku pojištění dle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, (dále též „ZDP“), konkrétně § 40 odst. 2 tohoto zákona. Doba pojištění, kterou žalobkyně získala v období deseti roků před vznikem invalidity, tj. v období od 20. 11. 2009 do 19. 11. 2019, činí 3 roky a 43 dnů pojištění, a v období dvaceti roků před vznikem invalidity, tj. v období od 20. 11. 1999 do 19. 11. 2019, získala pouze 5 roků a 311 dnů pojištění. Doba pojištění žalobkyně byla v Osobním listě důchodového pojištění ze dne 11. 6. 2021 započtena ke dni vzniku invalidity, tedy ke dni 20. 11. 2019, k němuž byla posouzena i podmínka splnění potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod. Žalovaná dne 24. 6. 2021 vydala rozhodnutí o zamítnutí námitek, které bylo zdejším soudem zrušeno pro neposouzení získání dob pojištění v dalším rozhodném období s tím, že zjištěný skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění stran dalších dob dosud neuznaných doby pojištění. Žalovaná má za to, že napadeným rozhodnutím realizovala rozsudek soudu, v pokračujícím řízení o námitkách provedla šetření k dokladům o dalších dobách pojištění předložených žalobkyní. Na základě nově došetřených skutečností žalovaná žalobkyni dodatečně započítala další dobu pojištění, a to od 26. 8. 1982 do 31. 2. 1982, od 3. 10. 2016 do 30. 6. 2017, kdy byla zaměstnána ve společnosti Eurofin Int. s. r. o., od 2. 1. 2017 do 31. 10. 2018, kdy byla zaměstnána u společnosti 1. Výkopová a stavební s.r.o., od 20. 11. 2019 do 1. 4. 2021, kdy byla v dočasné pracovní neschopnosti. V rozhodném období deseti roků před vznikem invalidity, tj. v době od 20. 11. 2009 do 19. 11. 2019, získala pouze 3 roky a 43 dnů doby pojištění. V rozhodném období dvaceti roků před vznikem invalidity, tj. v období od 20. 11. 1999 do 19. 11. 2019, získala pouze 5 roků a 311 dnů doby pojištění. V období posunutém za datum vzniku invalidity ke dni skončení pracovní neschopnosti, tj. v období od 2. 4. 2001 do 1. 4. 2021, získala pouze 4 roky a 177 dnů doby pojištění. Žalobkyně ani s nově zhodnocenou dobou pojištění podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod nesplnila.

5. V podání ze dne 11. 9. 2025 zmocněnec doplnil, že obdobný problém chybného zápočtu dob řešil také s Všeobecnou zdravotní pojišťovnou. Poukázal na to, že ta své nesprávné rozhodnutí změnila (dne 20. 6. 2019, č. j. VZP-19-02544742-A991), kdy uvedla, že dohledala hromadné oznámení od zaměstnavatele 1. Výkopová a stavební s. r. o. a pracovní smlouvu žalobkyně u této společnosti. Z dokladů vyplynulo, že žalobkyně byla v období od 1. 10. 2014 do 31. 3. 2016 v zaměstnaneckém poměru u zmíněné společnosti.
6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
7. Rozhodnutím žalované ze dne 7. 1. 2021, č. j. X, byla zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod, neboť dle posudku Lékařské posudkové služby Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 7. 2019 nebyl shledán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 ZDP.
8. V řízení o námitkách byl vypracován nový posudek ze dne 2. 3. 2021, dle kterého byla žalobkyně od 20. 11. 2019 invalidní v prvním stupni dle § 39 odst. 2 písm. a) ZDP.
9. Námitky žalobkyně přesto byly zamítnuty rozhodnutím žalované ze dne 24. 6. 2021, č. j. X, neboť žalobkyně nesplnila podmínku potřebné doby pojištění.
10. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2021 bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu č. j. 1 Ad 24/2021 – 106 pro nepřezkoumatelnost z důvodu neposouzení získání dob pojištění v dalším

rozhodném období. Zároveň soud seznal, že zjištěný skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění stran dalších dob dosud neuznaných doby pojištění.

11. Žalovanou bylo následně dne 20. 5. 2024 vydáno nyní žalobou napadené rozhodnutí.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Podle ust. § 38 písm. a) ZDP *pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.*
14. Podle § 39 odst. 1 ZDP *pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*
15. Podle § 40 odst. 1 ZDP *potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku a) do 20 let méně než jeden rok, b) od 20 let do 22 let jeden rok, c) od 22 let do 24 let dva roky, d) od 24 let do 26 let tři roky, e) od 26 let do 28 let čtyři roky a f) nad 28 let pět roků.*
16. Podle § 40 odst. 2 ZDP *potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.*
17. Žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí byla starší 38 let, proto pro přiznání invalidního důchodu musela splnit podmínku doby pojištění 5 let v období 10 let před vznikem invalidity nebo 10 let pojištění v období posledních 20 let před vznikem invalidity. Zároveň však zákon stanoví, že se přihlédne i k získané době pojištění po vzniku invalidity, avšak jen v období 10 let. Dle posudku i dle žalované bylo stanoveno datum vzniku invalidity žalobkyně k 19. 11. 2019, proto žalovaná hodnotila dobu pojištění žalobkyně za období 5 a 10 let před 19. 11. 2019. Období pojištění před 20. 11. 1999 je pro posouzení nároku žalobkyně na invalidní důchod irelevantní, neboť zákon ve vztahu k invalidnímu důchodu k danému období nepřihlíží (§ 40 ZDP), proto se soud námitkami žalobkyně za dané období nijak nezabýval.
18. Žalovaná v prvním (zmíněném rozsudkem zrušeném) rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně nesplnila podmínky zákona pro nárok na invalidní důchod. Konkrétně uvedla, že žalobkyně sice splnila podmínku ve smyslu zdravotního stavu, neboť byla uznána invalidní v prvním stupni invalidity (od 20. 11. 2019), ale nezískala v rozhodném období potřebnou dobu pojištění. Žalovaná uvedla, že žalobkyni bylo více než 38 let, proto byla zkoumána obě rozhodná období. V prvním rozhodném období (získání alespoň 5 let potřebné doby pojištění z období posledních 10 let před vznikem invalidity, tj. od 20. 11. 2009 do 19. 11. 2019) získala žalobkyně 3 roky a 43 dnů pojištění. Ve druhém rozhodném období (získání 10 let potřebné doby pojištění z období posledních 20 let před vznikem invalidity, tj. od 20. 11. 1999 do 19. 11. 2019) získala žalobkyně pouze 5 let a 311 dnů doby pojištění.

19. V žalobou nyní napadeném rozhodnutí žalovaná provedla výpočet na základě nově vyhodnocených dob pojištění (od 26. 8. 1982 do 31. 2. 1982, od 3. 10. 2016 do 30. 6. 2017, kdy byla zaměstnána ve společnosti Eurofin Int. s. r. o., od 2. 1. 2017 do 31. 10. 2018, kdy byla zaměstnána u společnosti 1. Výkopová a stavební s.r.o., od 20. 11. 2019 do 1. 4. 2021, kdy byla v dočasné pracovní neschopnosti). Žalovaná uvedla, že byla zkoumána tři rozhodná období. V prvním rozhodném období (získání alespoň 5 let potřebné doby pojištění z období posledních 10 let před vznikem invalidity, tj. od 20. 11. 2009 do 19. 11. 2019) získala žalobkyně 3 roky a 43 dnů pojištění. Ve druhém rozhodném období (získání 10 let potřebné doby pojištění z období posledních 20 let před vznikem invalidity, tj. od 20. 11. 1999 do 19. 11. 2019) získala žalobkyně pouze 5 let a 311 dnů doby pojištění. V období posunutém za datum vzniku invalidity ke dni skončení pracovní neschopnosti, tj. od 2. 4. 2001 do 1. 4. 2021 získala žalobkyně pouze 4 roky a 177 dnů doby pojištění.
20. Z hlediska výpočtu doby pojištění pro zhodnocení nároku na invalidní důchod žalobkyně soud považuje za podstatné zejména, zda byl žalovanou řádně posouzen pracovní poměr žalobkyně u společností 1. Výkopová a stavební a Eurofin Int. U první z nich bylo žalobkyní namítáno nezohlednění pracovního poměru od 1. 10. 2014 do 31. 3. 2016, u druhé společnosti jde o období od 1. 4. 2016 do 30. 9. 2016. Pokud by obě tato období byla žalovanou do výpočtu uznána za dobu pojištění, doba pojištění by se navýšila o další přibližně dva roky, což by již znamenalo naplnění podmínky splnění doby pojištění 5 let.
21. Žalovanou bylo prováděno šetření ohledně výdělečné činnosti žalobkyně u 1. Výkopová stavební, kde délka trvání u tohoto zaměstnavatele je pro posouzení nároku na invalidní důchod rozhodující. Zdejší soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 1 Ad 24/2021 – 106 ze dne 18. 12. 2023 uvedl: „Čestné prohlášení jednatele společnosti Eurofin Int., s. r. o., pak nasvědčuje trvání pracovního poměru žalobkyně u společnosti (nad rámec jejího osobního listu důchodového pojištění ze dne 11. 6. 2021) již ode dne 1. 4. 2016. Dále žalobkyně uváděla dobu pojištění ode dne 1. 10. 2014 do dne 31. 3. 2016, kterou měla získat coby zaměstnankyně společnosti 1. Výkopová a stavební, s. r. o., kterou však k jejímu uznání bude nepochybně třeba prokázat důkladněji.“
22. Žalovaná uvedla, že byly hodnoceny žalobkyní předložené podklady – pracovní smlouva ze dne 29. 9. 2014 na období od 1. 10. 2014, hromadné oznámení zaměstnavatele pro VZP ze dne 5. 12. 2018 na období od 1. 10. 2014 do 31. 3. 2016, oznámení o nástupu do zaměstnání ze dne 5. 6. 2019 na totéž období, čestné prohlášení jednatele ze dne 11. 2. 2024, vyjádření VZP ze dne 21. 11. 2023. Dále bylo provedeno šetření vůči společnosti 1. Výkopová a stavební s. r. o. – bez odezvy. Od bývalé účetní společnosti Argiris s. r. o. bylo zjištěno, že účetní doklady společnosti 1. Výkopová a stavební s. r. o. nemají k dispozici. Dále bylo doručeno čestné prohlášení jednatele ze dne 11. 2. 2024. Insolvenční správce sdělil, že nemá žádné doklady k dispozici. Od jednatele bylo doručeno čestné prohlášení ze dne 11. 2. 2024. Insolvenční správce sdělil, že nemá k dispozici žádné podklady. Dne 15. 3. 2024 bylo provedeno šetření ve věci možného zjištění společnosti pověřené archivací, ale nic nebylo dohledáno. Byla zaslána výzva společnosti FIMAK Chomutov s. r. o., organizaci pověřené vedením účetní evidence, ale bylo odpovězeno, že společnost žádné doklady nevlastní. VZP sdělila, že nemá žádné doklady ohledně vyměřovacích základů. Byly prověřeny dostupné aplikace žalované, ale nic nebylo nalezeno. Jako závěr šetření bylo konstatováno, že doba od 1. 4. 2016 do 30. 9. 2016 nemohla být zhodnocena jako doba pojištění pro neprokázání skutečností rozhodných pro posouzení, zda uvedená doba byla dobou pojištění dle § 8 a § 11 odst. 2 ZDP.

23. Soud konstatuje, že nepovažuje odůvodnění žalované za dostatečné, žalovaná uznala za dobu pojištění dobu do 30. 11. 2003 a poté od 3. 10. 2016, tedy neuznala tvrzenou dobu zaměstnání u společnosti 1. Výkopová a stavební od roku 2014 do roku 2016 pouze s obecnou argumentací, že nebyly prokázány skutečnosti rozhodné pro dobu pojištění s uvedením výčtu získaných a naopak nezískaných podkladů pro rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí obsahuje závěr, že doba pojištění od 2. 1. 2017 do 31. 10. 2018 jako doba zaměstnání u 1. Výkopové a stavební byla zohledněna, neboť byla doložena evidenčními listy. Žalobkyně však tvrdí, že byla u této společnosti zaměstnána do 1. 4. 2016. Správní spis obsahuje evidenční list důchodového pojištění s dobou pojištění od 3. 10. 2016 u společnosti Eurofin Int., od 2.10.2017 u společnosti 1. Výkopová a stavební (ESLP ze dne 10. 11. 2018) a poté ESLP ze dne 26.4. 2018 pro 1. Výkopová a stavební bez uvedení data výdělečné činnosti žalobkyně. Uznaná doba pojištění není přirozeně předmětem sporu, není rozhodné, z jakého titulu zaměstnání byla žalobkyni uznána doba pojištění, ale dané dokresluje přístup žalované. Daný rozpor s tvrzením žalobkyně i prohlášením jednatele společnosti Eurofin Int. o pracovním poměru u této firmy od 1. 4. 2016 do 2. 3. 2021 žalovanou nechal zcela pasivní, přestože neměl. Zároveň však prokazuje, že žalobkyně nesprávně absolutizuje důkazní hodnotu ESLP, přestože soudy opakovaně danou tezi žalované vyvrátily, neboť nelze přistoupit bez dalšího na to, aby o době pojištění rozhodovala výlučně účetní zaměstnavatele žadatele.
24. Součástí správního spisu žalované jsou dále uvedené podklady : výpis z obchodního rejstříku společnosti 1. Výkopová a stavební s. r. o., ze kterého vyplývá, že tato společnost byla do rejstříku zapsána dne 19. 9. 2014; pracovní smlouva ze dne 29. 9. 2014, dle které je počátek pracovního poměru žalobkyně od 1. 10. 2014; formulář hromadné oznámení zaměstnavatele 1. Výkopová a stavební s. r. o. pro VZP ze dne 5. 6. 2019, dle kterého žalobkyně měla pracovat od 1. 10. 2014 do 31. 3. 2016 (datum změny); hromadné oznámení zaměstnavatele pro VZP ze dne 6. 12. 2018 týkající se společnosti Eurofin Int. s. r. o., datum změny ke dni 1. 4. 2016; potvrzení údajů o účasti na pojištění po skončení výdělečné činnosti ze dne 3. 1. 2024, dle kterého pojistný poměr žalobkyně (zaměstnavatel 1. Výkopová a stavební s. r. o.), ze kterého byly vypláceny dávky nemocenského pojištění, trval od 2. 10. 2017 do 31. 10. 2018; čestné prohlášení jednatele společnosti Eurofin Int. s. r. o. ze dne 22. 11. 2023 o tom, že žalobkyně byla u této společnosti zaměstnána od 1. 4. 2016 do 2. 3. 2021; pracovní smlouva žalobkyně se společností Eurofin Int. s. r. o. ze dne 1. 4. 2016; sdělení jednatelky společnosti Argiris s. r. o., že evidenční listy za období od 1. 4. 2016 do 2. 10. 2016 a od 1. 1. 2018 do 2. 3. 2021 nezpracovávala; sdělení (čestné prohlášení) jednatele společnosti Eurofin Int. s. r. o. ze dne 11. 2. 2024, dle kterého žalobkyně od 1. 4. 2016 do 2. 10. 2016 a od 1. 1. 2018 do 2. 3. 2021 byla zaměstnána u dané společnosti, u společnosti 1. Výkopová a stavební s. r. o. byla zaměstnána od 1. 10. 2014 do 31. 3. 2016 a od 1. 10. 2017 do 31. 10. 2018. Ve správním spise je oznámení žalované ze dne 22. 4. 2024, dle kterého je nesporné, že výdělečná činnost žalobkyně v období od 1. 10. 2014 do 31. 3. 2016 u společnosti 1. Výkopová a stavební trvala, a stejně tak trvala i od 1. 4. 2016 do 30. 9. 2016 u společnosti Eurofin Int. s. r. o.
25. Žalobkyně k prokázání doby pojištění od 1. 10. 2014 do 31. 3. 2016 předložila listiny, které měly prokázat její tvrzení, avšak žalovaná neuvedla jakékoliv argumenty pro její závěr, že ani tyto listiny neprokazují dobu pojištění. Z odůvodnění rozhodnutí žalované nijak neplynou úvahy žalované o důkazní hodnotě navržených důkazů, pouze je zřejmé, že žalovaná je nepovažovala za důkazy prokazující dobu pojištění. Takové neodůvodnění je v rozporu nejen s § 68 odst. 3 správního řádu, ale i zásadou spravedlivého procesu, neboť žalobkyni ani soudu nejsou zřejmé argumenty žalované, proč nebyla uznána doba pojištění

za dobu od 1. 4. 2014, přitom se jedná o již druhé rozhodnutí o námitkách žalobkyně po zrušení rozsudkem soudu. Jak již uvedl soud v rozsudku č. j. 1 Ad 24/2021 – 106, soud není oprávněn nahrazovat zásadní skutková nebo právní zjištění, resp. úvahy správního orgánu, pokud tyto v rozhodnutí zcela absentují. Pokud by žalovaná započítala dobu pojištění od 1. 10. 2014 do 31. 3. 2016, případně její část přesahující 188 dnů pojištění, žalobkyně by splnila podmínku doby pojištění 5 let. Daná vada nepřezkoumatelnosti tak mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, proto soud zrušil rozhodnutí žalované opět pro nepřezkoumatelnost i pro neplnění soudem stanovené povinnosti posoudit a řádně odůvodnit získání dob pojištění v rozhodném období.

26. Žalovaná se dále nijak nevyjádřila k trvání pracovní neschopnosti žalobkyně, přestože žalobkyně tvrdila, že ji pracovní neschopnost nebyla ukončena. Z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho žalovaná dovodila ukončení pracovní neschopnosti k 1. 4. 2021 a to ani implicitně z výčtu podkladů, které žalovaná v odůvodnění uvedla, neboť v něm není uveden podklad týkající se pracovní neschopnosti žalobkyně, natož jeho ukončení. Nic na závěru o absenci řádného odůvodnění nemění odůvodnění rozsudku č. j. 1 Ad 24/2021 – 106, dle kterého v případě, že nebyla ukončena pracovní neschopnost žalobkyně, skončila její dočasná pracovní neschopnost dle § 59 odst. 2 věty první ZDP třicátým dnem ode dne, kdy byla vyslovena invalidita posudkem v námitkovém řízení, čímž by dočasná pracovní neschopnost žalobkyně trvala ještě více než rok a čtvrt po vzniku invalidity dne 20. 11. 2019, tedy dne 1. 4. 2021. Úkolem soudu nyní není posoudit správnost závěru předchozího rozsudku, ale závěry žalované a ty jsou i ohledně důvodu ukončení doby pracovní neschopnosti žalobkyně soudu neznámé, tedy i nepřezkoumatelné.
27. V novém řízení bude žalovaná povinna uvést konkrétní důvody, na základě kterých má za to, že žalobkyní navržené listiny neprokazují tvrzenou dobu pojištění. Považuje je žalovaná za nevěrohodné nebo nedostatečně prokazují skutkový stav nebo jimi prokázaný skutkový stav nezakládá podmínky pro účast žalobkyně na pojištění? Odpovědi na takové otázky musí být zřejmé z odůvodnění rozhodnutí, nikoli že si je bude účastník nebo soud domýšlet. Vzhledem k tomu, že v novém rozhodnutí budou tyto důvody uvedeny ve správním řízení poprvé, měla by žalovaná žalobkyni poučit o tom, proč nepovažuje navržené důkazy za dostatečné, aby žalobkyně případně mohla navrhnout nové důkazy. Shodnou koncentraci úvah k řízení však soud požaduje i po žalobkyni, není důvod činit opakovaně shodná podání, která nepřinášejí nové skutečnosti, zejména by sama měla vysvětlit rozpor tvrzení o době pracovního poměru u společnosti 1. Výkopová a stavební od 1. 4. 2014, jestliže ji navržené listiny uvádí 1. 10. 2014. Takové rozpory totiž mohou vést k nevěrohodnosti žalobkyně.
28. Dle oznámení o výsledku řízení podle § 6 odst. 3 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ze dne 22. 4. 2024 žalobkyně u společnosti 1. Výkopová a stavební pracovala již od října 2014. Žalovaná se k tomu nijak dále nevyjádřila. K možnému výkladu žalované lze poukázat na rozsudek NSS č. j. 1 Ads 346/2017 – 34 ze dne 18. 1. 2018, dle kterého: „Pokud snad měl krajský soud za to, že vzhledem k neprokázání výše vyměřovacího základu ve sporném období měsíce září 2007 je vyloučeno započtení této doby jako doby pojištění pro účely výpočtu starobního důchodu, nemá takový závěr oporu v zákoně (k tomu viz obdobně rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2017, č. j. 10 Ads 14/2017-48, a ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 Ads 19/2014-26). Krajský soud by tak v podstatě vyloučil použití § 16 odst. 4, věta druhá, písm. c) zákona o důchodovém pojištění, podle kterého [v]yloučenými dobami jsou po 31. 12. 1995 doby, po které pojištěnec byl poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výši jeho vyměřovacích základů. Při prokázání doby pojištění a současném neprokázání alespoň přesné

minimální výše vyměřovacích základů je naopak zřejmé, že ačkoli lze určitý časový úsek započítat do doby pojištění, může být tato doba ze shora uvedených důvodů při účely výpočtu vyloučena. Pokud žadatel o důchod prokáže dobu pojištění, nemusí nutně vždy prokázat i vyšší vyměřovacích základů. U sporných dob pojištění je namístě postupovat dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Dobu, ve které by stěžovatel na základě důkazů prokázal, že byl poplatníkem pojistného na pojištění ve smyslu § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, aniž by bylo současně možné zjistit výši jeho vyměřovacích základů, je nutno považovat za dobu pojištění, nicméně pro účely výpočtu výše vyměřovacího základu za dobu vyloučenou.“ Zdejší soud se v rozsudku č. j. 16 Ad 15/2023 – 20 ze dne 31. 3. 2025 zabýval situací žalobkyně, která rozporovala délku doby vypočtenou žalovanou pro její starobní důchod. Soud v tomto rozsudku mj. uvedl: „Pokud má žalovaná za to, že sice nebyl zjištěn příjem žalobkyně ve sporném období, ale pracovní poměr žalobkyně byl nesporný, lze mít za to, že podmínka zaplacení pojistného se považuje za splněnou, i kdyby zaměstnavatel žalobkyně pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést (§ 11 odst. 2 ZDP). Přitom bylo na žalované, aby prokázala, že pojistné nebylo zaměstnavatelem zapláceno, pokud argumentuje možností nezaplacení pojistného zaměstnavatelem. Na žalobkyni je proto nutné nahlížet jako na poplatníka i po spornou dobu, po kterou nelze-li zjistit výši jejích vyměřovacích základů, a tuto dobu považovat za dobu vyloučenou. Žalovaná proto měla aplikovat na spornou dobu § 11 odst. 4 písm. c) ZDP a dobu započítat na dobu pojištění za účelem posouzení nároku na starobní důchod, pokud za shodnou dobu neměla příjem žalobkyně za prokázaný.“

29. Zároveň soud, přestože to žalobkyně nenamítala, provedl součet doby pojištění za období od 2. 4. 2001 do 1. 4. 2021 a vypočetl součet 2136 dnů, tedy více jak 5 let, nadále však žalobkyně nesplnila podmínku 10 let pojištění po dobu 20 let.
30. Případné nedodržení lhůty k vydání rozhodnutí nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto v této části je žaloba nedůvodná.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady řízení nevznikly. Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 10. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce